

Hannes Becker

El futur

Pausa 39 (2017)

Estem aquí asseguts els tres en fila; davant nostre, els que ens escoltaran. Ara ja veuen que hi ha algú assegut davant seu, però sigui el que sigui el que veuen, no els diu res sobre qui són o qui seran aquestes persones. Res no els indica què passarà a continuació. Ens veuen; però encara hi ha una quarta persona a qui no veuen. És una dona més jove que porta un barret de feltre marró; sota l'ala del barret, els cabells li cauen sobre les orelles; treballa d'enginyera a Herzogenrath, on es dedica a fabricar ceràmica resistent d'alt rendiment.

La ceràmica és el material del futur,

la ceràmica,

rodaments de ceràmica, fibres resistents a altes temperatures, sensors i actuadors de ceràmica piezoelèctrica, ceràmiques funcionals, capes, multicapes i corbadors de ceràmica piezoelèctrica que compleixen funcions de transferència importants, zirconat titanat de plom, sensors, actuadors, capes conductores, capes protectores o recobriments antirefectors, fibres òptiques actives, fibres per a sensors de pressió integrats,

tot això, amb qualitats elèctriques, dielèctriques, òptiques o magnètiques.

La ceràmica és el material del futur.

No hi ha cap altre material capaç de suportar càrregues tan extremes.

La ceràmica va ser el primer material artístic que van crear els humans i, després de 8.000 anys, encara no hem esgotat el seu potencial.

Mentre que els metalls i els polímers ja han tocat sostre, els camps d'aplicació de la ceràmica són cada vegada més nombrosos,

el futur

vist des de la meua finestra.

THOMAS (en veu alta i clara): El futur...! (La seva veu es converteix en un murmurí inaudible). El futur vist des de la meua finestra...

UNA ACTRIU i DOS ACTORS estan asseguts en fila a una taula llarga davant del públic. L'actriu, que seu al mig, té al davant el barret de feltre marró de l'enginyera. Davant de l'actor de la dreta hi ha una poma, un plàtan, una síndria i una pinya sencera, així com també una capsa tancada amb cinta adhesiva marró que conté cinquanta-dos trossos de paper escrits per les dues cares. Davant de l'actor de l'esquerra hi ha una campaneta antiquada damunt la taula.

Ni l'aparença física i el sexe dels actors, ni l'escenografia i l'attrezzo no donen cap indicació al públic sobre el que passarà a continuació ni sobre els personatges que interpretaran els actors, que seran els següents:

THOMAS: l'actriu que seu al mig

LA DONA DELS CABELLS BLANCS: l'actor de la dreta

LA NOIA DELS CABELLS NEGRES: l'actor de l'esquerra

L'ENGINYERA no apareix a l'escenari; només sentim la seva veu.

LA DONA DELS CABELLS BLANCS: Digue-ho més fort.

THOMAS: El futur és un paisatge. En el qual... aquí...

LA NOIA DELS CABELLS NEGRES: On.

Pausa.

El THOMAS no diu res.

Pausa. Pausa, pausa, pausa... Es pot saber on és, el futur?! On és?! On?!!!

THOMAS: Davant de la meva finestra.

Pausa.

El THOMAS no diu res.

Pausa. Sí? Des de la meva...

THOMAS: Vist des de la meva finestra. (*Alleugerit.*) El futur és un paisatge vist des de la meva finestra. Aquí hi ha enterrat el meu cor.

LA NOIA DELS CABELLS NEGRES *toca la campaneta.*

L'ENGINYERA (*no la veiem, només sentim la seva veu*): Thomas? Thomas!

THOMAS: Sí!

L'ENGINYERA: Que hi ets?

THOMAS: Sí, sóc aquí, vull dir, aquí. Sí!

L'ENGINYERA: No et vaig poder localitzar.

Pausa.

THOMAS: Em sap greu.

L'ENGINYERA: Només tenia ganes de parlar amb tu. (*Pausa.*) No et vull controlar.

THOMAS: No et podia trucar. Només hi ha un telèfon... Al dormitori de, bé, era massa tard i tots eren al llit, i per això no podia entrar a l'habitació.

L'ENGINYERA: Ja. (*Pausa.*) Ja. I durant el dia?

THOMAS: Sempre hi havia algú al costat.

L'ENGINYERA: D'acord. D'acord. (*Pausa.*) Que estàs sol, ara?

El THOMAS mira al seu davant un moment, sense saber què dir; després mira la noia dels cabells negres. LA NOIA DELS CABELLS NEGRES li assenyala amb la mirada la dona dels cabells blancs. El THOMAS mira la dona dels cabells blancs. LA DONA DELS CABELLS BLANCS fa que sí amb el cap.

THOMAS: Sí. Han marxat. (*Pausa.*) Sí. (*Pausa una mica més llarga del que resulta agradable.*) Hem...

LA NOIA DELS CABELLS NEGRES *toca la campaneta.*

El THOMAS emet un so d'incomoditat.

L'ENGINYERA: No cal que diguis res. Sóc jo qui volia parlar amb tu.

THOMAS: Mm. Sí.

LA NOIA DELS CABELLS NEGRES *toca la campaneta.*

THOMAS (*angoixat*): Sí. Però. Jo. És que... no... No puc parlar amb ningú més!

L'ENGINYERA: Però ara estem parlant. Ara!

THOMAS: Sí! Ara, però... i després?! No tinc ni idea de com seria si... (*Pausa.*)

Durant el que diu a continuació, El THOMAS s'anirà posant cada cop més nerviós, cosa que veurem pels seus gestos i les seves expressions, com si s'anés adonant que els seus esforços són inútils. Mentre el THOMAS comença a parlar, LA DONA DELS CABELLS BLANCS i LA NOIA DELS CABELLS NEGRES es posen a fer altres coses: LA DONA DELS CABELLS BLANCS es menja la poma, pela el plàtan i se'l menja, es treu del coll un ganivet enorme que emet una llum encegadora cap al públic, el fa servir per tallar la síndria i se la menja, talla les fulles de la pinya, la pela i se la menja; al mateix temps, mentre mastega, obre la capsca tancada amb cinta adhesiva marró, en treu un dels trossos de paper escrits per les dues cares i, amb la mà esquerra, el passa a la noia dels cabells negres per davant de la cara del Thomas, que està parlant. LA NOIA DELS CABELLS NEGRES agafa el tros de paper amb la mà dreta, el llegeix per les dues cares, de sobte deixa caure el cap damunt del pit, el torna a aixecar, rebrega el tros de paper i allarga la mà dreta cap a la dona dels cabells blancs per davant de la cara del THOMAS, que està parlant; just en aquest moment, la dona dels cabells blancs li passa un altre dels trossos de paper escrits per les dues cares i a continuació es torna a repetir tot el procés, etc. Quan el Thomas acabi de parlar, LA DONA DELS CABELLS BLANCS s'ha hagut de menjar tota la fruita tal com s'ha indicat i ha hagut de passar tots els trossos de paper a la noia dels cabells negres de la manera en què s'ha descrit, i LA NOIA DELS CABELLS NEGRES ha hagut d'agafar, llegir i rebregar tots els trossos de paper tal com s'ha indicat. Com que només disposen del temps en què el Thomas parla, és a dir, molt poc temps, cada cop aniran més de pressa per tal de poder acabar totes les accions de la manera en què s'han descrit en el temps del qual disposen.

THOMAS: Ni tan sols sé per què em sento així. No tinc ni idea del que passa, hi ha d'haver algun motiu, però desitjaria poder-ne parlar amb tu. No et vull cansar amb això, tot plegat és massa. Però ens afecta als dos, i tinc la sensació... Tot plegat... Em sembla que me n'hauria hagut de preocupar molt abans de... Sí... si tens la sensació que... jo... *(Espera que l'enginyera digui alguna cosa. Ella no diu res.)* No cal que... Mai no he tingut grans pretensions, sempre m'he acontentat amb el que tenia, però ara, ara voldria molt més, això és el que em sembla, però ara això no importa, només volia dir que sempre... sempre... sempre he intentat... Per damunt de tot... Ahir, per exemple. *(Alleugerit.)* Ahir. *(Un altre cop sense saber què dir.)* Sí, d'alguna manera jo, jo, volia parlar amb tu però no podia, jo, només volia tornar a... bé... però no funcionava, sempre hi havia una altra cosa, algú, jo, jo, jojojo, no sé què era, tot plegat era una collonada... Era això i allò, ja no tinc ni idea de què era... Volia menjar alguna cosa, prendre un cafè, llavors vaig trobar una salsitxa i me la vaig menjar, i dos panets, també quedava sopa, ous remenats a la paella, púding, i jo vaig... *(De sobte, inexpressiu.)* Han tornat.

LA DONA DELS CABELLS BLANCS i LA NOIA DELS CABELLS NEGRES *es queden de pedra i interrompen de cop el que estaven fent.*

LA NOIA DELS CABELLS NEGRES *(decebuda)*: Ah!

LA DONA DELS CABELLS BLANCS *(resignada)*: Oh...

No ho han aconseguit! Han empleat malament, molt malament, el temps de què disposaven!

THOMAS: Els sento.

Se sent un terrabastall, com si alguna cosa caigués per unes escales molt llargues, hi ha un breu moment de silenci, després se sent un xap, com si una cosa gran caigués a l'aigua; en unes aigües fosques i solitàries. Pausa, una mica més llarga del que resulta agradable.

L'ENGINYERA: Són amb tu ara.

El THOMAS *mira cap endavant un moment, i després cap a la dona dels cabells blancs.* LA DONA DELS CABELLS BLANCS *fa que no amb el cap, però li assenyala amb la mirada la noia dels cabells negres.* El THOMAS *mira la noia dels cabells negres.* LA NOIA DELS CABELLS NEGRES *fa que sí amb el cap.*

THOMAS: Sí.

L'ENGINYERA: Qui.

El THOMAS *mira la noia dels cabells negres.* Tots dos *s'entenen sense dir res sobre alguna cosa acordada prèviament.*

THOMAS: Només els meus germans Shanni i Pohrs.

L'ENGINYERA: Però a mi no em senten, oi?

El THOMAS *torna a mirar la noia dels cabells negres.* LA NOIA DELS CABELLS NEGRES *mira cap enrere, inexpressiva.* El THOMAS *mira la dona dels cabells blancs.* LA DONA DELS CABELLS BLANCS *mira cap enrere, inexpressiva.*

THOMAS: No. *(Pausa. Canviant d'expressió, a si mateix.)* No.

L'ENGINYERA: No és que sigui res dolent. *(Espera que el Thomas digui alguna cosa. Ell no diu res.)* Ara ja està. *(Pausa.)* Abans tampoc no ha passat res, no m'he adonat absolutament de res. Era a la meva habitació, mirant per la finestra. Quan miro per la finestra cap a mà esquerra, puc veure el nostre balcó i, de sobte, veig que surt al balcó algú que no havia vist mai. I només es pot sortir al balcó des de la nostra sala d'estar, que es troba just al costat de la meva habitació, i jo havia tancat la porta de la sala d'estar que dona a l'interior del pis, però no l'havia tancat amb clau, perquè de fet no té pany, i això vol dir que ell venia de dins del pis, on era jo, i no el coneixia, no l'havia vist en la vida! Portava un martell enorme a les mans i es va posar a enfonsar la paret que separa el nostre balcó del dels veïns, era un martell enorme, descomunal, pensa que la paret és de ciment! A través de la finestra, jo només veia els seus moviments, no sentia res. Ell enderrocava la paret, jo no tenia ni idea de què fer. Llavors et vaig trucar per primer cop, però no vas contestar, vaig tornar a mirar per la finestra, ell encara hi era. La paret ja tenia una esquerdada de dalt a baix, en va caure un tros gran sense fer soroll, en silenci absolut, es va desprendre un tros enorme de ciment, i ell continuava, no parava, encara no havia acabat, ell... jo... *(Pausa. Se sent sonar la campaneta, però aquest cop a través d'una gravació.)* Segueixes aquí?

Pausa llarga.

THOMAS *(fred)*: Sí.

L'ENGINYERA: Doncs... et vaig trucar un altre cop, i un altre, però tu no contestaves, cap vegada, vaig tornar a mirar per la finestra, ell encara hi era, cada cop que mirava, seguia allà. *(Pausa.)* Llavors vaig rumiar què era el millor que podia fer. Potser passa al balcó del veí, un cop hagi acabat d'enderrocar la paret, però la porta del seu balcó sembla tancada. La porta de la meva habitació està oberta de bat a bat, al passadís arriba la llum clara que prové de la sala d'estar. No sento res. Si ell torna a entrar al pis i vol sortir al carrer per la porta, ha de passar just per davant de la meva habitació, ens hem de trobar per força. Vaig tornar cap a la finestra, vaig mirar. Encara hi era, però ja no feia res, s'havia aturat. La paret ja estava del tot esfondrada, hi havia runa per tot arreu i el camí cap al balcó del veí

estava lliure. Ara potser també enfonsava a martellades la porta del balcó del veí. En comptes d'això, es va girar i em va mirar directament als ulls. Em mirava, era... una mirada estranya. Una mirada que ha vist món sense haver abandonat mai l'habitació fosca i sense finestres d'on ha sortit. Una mirada de plata, potser d'un tipus de cristall, potser una mirada que semblava un gerro de milers d'anys d'antiguitat. Després ha marxat del balcó, i això vol dir que ha tornat a entrar a la sala d'estar, a dins del pis, on encara sóc jo.

Pausa llarga. El THOMAS es posa el barret de l'enginyera. El THOMAS, LA DONA DELS CABELLS BLANCS i LA NOIA DELS CABELLS NEGRES s'aixequen feixugament, posen bé les cadires o alguna cosa per l'estil. LA DONA DELS CABELLS BLANCS intenta tornar-se a ficar el ganivet al coll amb la mà dreta per tal d'apagar el llum. Però aquest cop es fereix. El THOMAS, LA DONA DELS CABELLS BLANCS i LA NOIA DELS CABELLS NEGRES marxen fent molt d'enrenou. La pell del plàtan, la pell de la síndria i les restes de la pinya es queden allà (només de la poma no n'ha quedat res); també es queden allà els trossos de paper rebregats, la capsa i la campaneta. Al cap d'una estona, torna a entrar LA DONA DELS CABELLS BLANCS, que encara porta el ganivet a la mà dreta. Sacseja la capsa perquè caiguin els trossos de paper que hi queden i hi fica les restes de la fruita. Mentre ho fa, dona un cop a la campaneta sense voler i aquesta cau a terra estrepitosament. LA DONA DELS CABELLS BLANCS es queda petrificada per l'ensurt. A continuació, la llum que desprèn el ganivet es va tornant més i més clara.

L'ENGINYERA: No ha passat res. Fins ara... Encara no ha passat per davant de la meua porta. No sento res. Estic aquí sola. No sé si necessito ajuda. No en vull cap. Ara només hi sóc jo, i ningú més. Després tampoc. (*Pausa.*) En el futur. (*Pausa.*) Ningú

— Traducció de Maria Bosom —

Mots clau: alemany (teatre), El futur (obra), Hannes Becker

Entrada anterior
Històries d'Istanbul, a contrapeu

Últims números

[Veure'ls tots](#)

(*Pausa.*)

[Textos legals](#)

[Política de cookies](#)

© 2018 revista pausa. Tots els drets reservats

[Qui som](#)

[Enllaços d'interès](#)

